

K·MEO

FRANCO TAMBÉ DONAVA EL VISTIPLAU

Llei anti LGTBIQ a Uganda

Uganda és un país. Yoweri Museveni n'és el President. No se'n coneix ni l'edat ni el lloc de naixement però ja ha fet la mili perquè mana des de 1986. És negre. Ho diem per situar la conversa.

Parla el President:

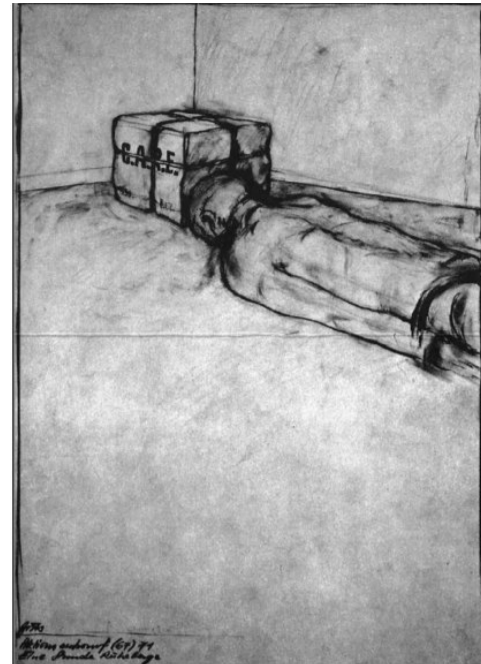
Jo sóc Yoweri Museveni, el president d'Uganda però sobre tot pare. A casa en tinc una trentena de fills. Alguns fills meus són nets d'altres fills meus. Però per sobre de tot, jo sóc el pare d'Uganda.

No és fàcil ser pare. Cal estimar molt i ser constant i tenir una línia de conducta ferma seguint els ensenyaments del bon Déu i de la moral que se'n deriva. Cal, en definitiva, seguir el camí recte. Jo sempre he seguit el camí recte de la Presidència i aquí estic. Però els exemples de la gent entenimentada com jo, a vegades costa d'arrelar en els joves. La perseverança és l'únic camí.

A vegades se m'ha acusat de ser excessivament dur amb els meus fills d'Uganda. Clar que sóc dur, perquè els estimo!

Fa mal castigar als fills. El cor se't trenca quan has d'utilitzar el fuet però et reconforta saber que ho fas per ells, pel seu bé. Malauradament els joves no se'n adonen fins que són grans però aleshores veuen la llum i et reconeixent i et tornen a votar.

Ara mateix, m'he vist obligat a signar una llei a favor de l'amor. La llei la va fer el meu govern, jo només he signat però, i que no és bo signar per l'amor? Clar que ho és! Només els elements estranys al país critiquen aquesta mesura. Com és possible? Perquè són una colla de maricons!

El que no vull és atansar-me al final de la vida pensant que no he fet prou per salvaguardar l'amor en estat pur, el que uneix a home i dona d'on en surten noves criatures felices i alegres. Així ho vol Déu i així ho mano jo. I sí, potser la presó i la mort són castics massa severos, però faré tot el que calgui per preservar la moral d'Uganda. Al primer marica que vegi, el capó.

Bones tardes.

Traducció de Paquita del Olmo, homo, trans, i algunes coses més.

GARSA PROSTÀTICA

ANGLATERRA NECESSITA FLOTADORS

Nova llei d'immigració a Anglaterra

Des que es va morir Isabel II, Anglaterra fa aigües. Al successor li falla la ploma (diuen que les dues), envia a galeres davant tothom al secretari de signatures, no li entra la corona, l'Elton John desafina i al Parlament, amb rellotge nou, no toquen quarts ni hores.

L'imperi dels imperis, la superba de les supèrbies, la política de la intel·ligència i les frases cèlebres, la democràcia més antiga, no sap en aquests moments ni a quin continent pertany.

La illa que paternalment lamentava que el continent quedés aïllat quan al Canal de la Mànega hi havia temporal, s'està convertint en un illot a la deriva, una mena de "balsa de pedra" portuguesa segons Saramago. Un vell joc de cartes monàrquic on el rei, tot just proclamat, sembla la sota de bastos.

Per acabar-ho d'arreglar, el seu primer ministre, un hindú amb tots els respectes, signa la llei més ignominiosa contra la immigració. Des de ja, l'arribada il·legal a Anglaterra, significa l'enviament dels immigrants a Rwanda. Ni acolliment ni punyetes. A conèixer món. La idea ha estat defensada –i també te gràcia– per la Suella Bravernam, els pares de la qual van arribar emigrants de Kenia als anys seixanta.

Bonic oi? Un hindú i una keniana, feliçment acceptats i instal·lats al Regne Unit, avui posen la barrera a la immigració. Segurament mai no han pensat ni pensaran en què hagués passat si els seus avantpassats haguessin topat amb la llei d'estrangeria que ara recolzen. Clar, ells ja són anglesos.

Si a una llei innoble s'hi afegeix el suport dels teòrics nobles d'un país, la cosa acaba en una majúscula enganyifa i els seus habitants, en turistes d'esquenes cremades que necessiten flotadors per sobreviure.